

15 Juni 1919.

No. 12.

24e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Zalig zijt gij als u de menschen smaden en vervolgen, en liegende alle kwaad tegen u spreken om mijnentwil. Verblijdt en verheugt u, want uw loon is groot in de hemelen; want alzóó hebben zij vervolgd de Profeten, die voor u geweest zijn. Jezus.

De Geest des Heeren is met Zijne Dienstknechten.

Toespraak gehouden in den Tabernakel te Salt Lake City, Zondag

23 Februari 1919, door President HEBER J. GRANT.

(*Vervolg van blz. 183.*)

Ik voelde in al mijn zakken en vond tenslotte een brief, waarvan een gedeelte van den achterkant niet beschreven was, en ik schreef daarop de eerste zin door den spreker geuit, de drie gemaakte taalfouten tevens verbeterende. Terwijl hij sprak, luisterde ik met weinig aandacht naar hem, en volgde hetgeen hij zeide terwijl ik het schreef. Toen ik de correcties gemaakt had en verder naar hem luisterde, vergat ik geheel nóg meer te schrijven. Die man ging voort op de ergste wijze „de Engelsche taal te vermborden”. Ik ben er zeker van, dat deze man, wanneer een diploma was uitgelooft voor het grootste aantal fouten, binnen zekeren tijd in een toespraak gemaakt, hij die waarschijnlijk gekregen zou hebben, en misschien bovendien nog een eerste prijs.

Toen hij echter met spreken geëindigd was, zat ik daar terwijl de tranen langs mijn wangen rolden, en de eerste groote en onuitwisbare indruk was op mijn geheele wezen gemaakt, dat Joseph Smith een profeet was van den waren en levenden God; en het instrument in de handen van God om wederom op aarde het plan van leven en zaligheid te vestigen. Van dien dag tot heden hebben nimmer taalfouten mijne ooren gekwetst, wanneer ik naar iemand luisterde die het Evangelie van Jezus Christus predikte onder inspiratie van den Geest van den levenden God, dank zij den Heere daarvoor! Sedert dien tijd is er in mijn hart een gevoel van dankbaarheid, van eerbied en liefde geweest voor dien man. Wanneer ik dit leven heb voleindigd

en kan gaan waar ik weet dat hij gegaan is, dan zal ik hem danken omdat hij in het hart van een jongeling, door de inspiratie van den Geest van den levenden God, een getuigenis gepland heeft van de Goddelijke zending van den Profet Joseph Smith. Ik dacht net zoo min aan het gebruiken van die drie taalfouten op de school gedurende de volgende week, dan dat ik dacht om den naam van God te ont-heiligen. Nadat meer dan veertig jaren zijn verstreken, is de inspi-ratie van die predikatie nog zoo levendig met mij gebleven, als die gegeven was onder de inspiratie van den Geest des Heeren, maar ik kan niets herinneren van die uitmuntende predikatie van lange woorden en juiste grammatica. Ik wensch tot u te getuigen met betrekking tot de waarheid der verklaring die wij hier vinden omtrent het prediken van dit Evangelie onder den invloed van den Geest des Heeren. Ik ga verder voort met lezen: „Doch wees nu stil, onderzoek Mijn woord dat onder de kinderen der menschen is voortgegaan, en onderzoek eveneens Mijn woord dat onder de kinderen der menschen zal voort-komen, of dat thans vertaald wordt, ja, totdat gij alles dat Ik aan de kinderen der menschen in dit geslacht zal toestaan, verkregen zult hebben, en dan zullen alle dingen daaraan toegevoegd worden.

Zie, gij zijt Hyrum, Mijn zoon, zoek het koninkrijk Gods, en over-eenkomstig hetgeen rechtvaardig is zullen u alle dingen toegevoegd worden.

Bouw op Mijne rots, dewelke Mijn Evangelie is.

Verloochen den Geest van openbaring niet, noch den Geest van profetie, want wee hem die deze dingen verloochent.

Daarom, vergader ze in uw hart totdat in Mijne wijsheid de tijd komt dat gij voort zult gaan.

Zie, Ik spreek tot allen die goede verlangens hebben, en die hun sikkkel zwaaien om te oogsten.

Zie, Ik ben Jezus Christus, de Zoon van God. Ik ben het leven en het licht der wereld.

Ik ben dezelfde die tot de Mijnen kwam en de Mijnen ontvingen Mij niet.

Doch voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, dat zoovelen als Mij ontvan-gen, wil Ik macht geven zonen Gods te worden; zelfs die in Mijnen naam gelooven.”

Veroranschuldigt persoonlijke ondervindingen. Op den jeugdigen leeftijd van drie-en-twintig jaren werd ik geroepen om over de Tooele Stake van Zion te presideeren. Gedurende mijn leven had ik nog nimmer tien minuten achter elkander in het publiek gesproken. Mijn eerste toespraak in Tooele duurde zeven en een halve minuut. Ik sprak over alles wat ik bedenken kon, en sommige dingen herhaalde ik gedurende die zeven en een halve minuut. Dien avond zeide iemand, dat het droevig was, dat als „een jongeling gezonden moest

worden om over die Stake te presideeren, de autoriteiten niet iemand hadden kunnen vinden met genoeg verstand om tenminste tien minuten te spreken". Hij heeft zeker een stop-horloge gebruikt toen ik sprak. Den volgenden Zondag deed ik niet beter, noch den daarop volgenden Zondag. Den Zondag daarop nam ik een paar predikers mede om te spreken, en ik ging naar het kleine stadje Vernon, in het zuidelijk einde van Tooele County. Broeder John C. Sharp van de Ensign Stake, een lid van den Hoogen Raad van genoemde Stake, was toen Bisschop van Vernon. De samenkomst werd in een klein blokhuis gehouden. Ik zag niemand naar de vergadering gaan en zeide: „Broeder Sharp, er zullen niet veel personen aanwezig zijn." Hij lachte en zeide: „Ik denk wel dat er iemand zijn zal." Toen wij op den heuvel kwamen en het vergaderlokaal konden zien, zeide ik: „Niemand gaat er heen, doch er zijn eenige voertuigen, zoodat er iemand in het vergaderlokaal zijn moet." Hij zeide: „Ik denk dat er een gehoor zijn zal."

Twee minuten voor tweeën traden wij het vergaderlokaal binnen en wij waren de laatste personen die binnen kwamen. Het huis was gevuld. Bisschop Sharp lachte en zeide: „Ik heb het volk geoefend om onze vergaderingen op tijd te beginnen en vóór tweeën gezeten te zijn. Ik dacht wel, broeder Grant, dat er menschen hier zouden zijn."

Alhoewel sommige personen eenige mijlen ver van hunne „ranches" moesten komen, daar de ward zeer uitgestrekt was, had iedere familie dien dag een vertegenwoordiger in de vergadering, zooals Bisschop Sharp mij vertelde. Ik stond op om mijn korte toespraak van zeven of acht minuten te houden, maar sprak gedurende 45 minuten met veel gemak. Dien avond dankte ik den Heere met tranen van dankbaarheid voor de inspiratie van Zijnen Geest door mij ontvangen. Den volgenden Zondag bad ik den Heere mij in het spreken te helpen en ik ging naar Grantsville, de grootste Ward in Tooele Stake. Ik stond op om 45 minuten te spreken, doch ik sprak maar vijf minuten en zeide gedurende dien tijd alles wat ik maar bedenken kon. Ik werkte zoo hard, dat ik zweette alsof ik toen in den toestand was van Oliver Cowdery, die een openbaring van den Heere verlangde, en hij verwachtte, dat de Heere hem de verlangde inlichting zou geven, zonder zelf daar over te denken. Zooals gij allen weet die bekend zijt met de openbaring in Leer en Verbonden, verkreeg Oliver de inspiratie niet van den Heere. Hem werd gezegd, dat hij uit eigen beweging wat moest nadenken, en dat de Heere aan hem, door den brandenden en inspireerenden invloed van Zijn Geest, een kennis zou verschaffen of zijn conclusies goed of verkeerd waren. Ik stortte tranen van dankbaarheid voor de zegeningen door den Heere aan mij in het kleine stadje Vernon

geschonken. Maar dien Zondagnamiddag liep ik te Grantsville omtrent drie mijlen ver het veld in, ver van alle huizen, en ik knielde neder achter een hooistapel, of stroostapel, ik heb vergeten wat het was, en ik vertelde den Heere, dat ik Hem beloofde mijn best te zullen doen volgens mijne bekwaamheid om naar de inspiratie van Zijnen Geest te zoeken, wanneer ik voor een vergadering stond van Heiligen der Laatste Dagen, of van personen die buiten de Kerk waren, als Hij mij wilde vergeven dat ik mij ingebeeld had bekwaam te zijn 45 minuten te kunnen spreken en mij wilde toestaan te bedenken, dat de inspiratie van Zijn Geest den vorigen Zondag te Vernon aan mij gegeven was.

Gedurende mijn bediening onder het volk was het steeds aangenaam te kunnen getuigen, dat wij door den Heere worden geïnspireerd wanneer wij nederig en biddende zijn en verlangend om het volk te onderwijzen. Door middel der vele opmerkingen die van het volk tot mij gekomen zijn, na geluisterd te hebben naar het prediken van de dienstknechten des Heeren, ben ik bekwaam te getuigen, dat dit Evangelie van Jezus Christus, in onzen tijd aan ons geopenbaard door middel van den profeet Joseph Smith, inderdaad het plan van leven en zaligheid is. Ik weet, dat allen die uitgaan om het te verkondigen, vreugde en bevrediging in hun arbeid zullen hebben, als zij arbeiden onder de inspiratie van den Geest des Heeren en met den juisten geest bezielde zijn, als wij vermeld vinden in een openbaring aan Joseph Smith Sr. gegeven. Deze opbaring werd in 1829 gegeven, ruim een jaar voor de organisatie der Kerk. (Afdeling 4 van Leer en Verbonden.)

„Nu, zie, een wonderbaar werk zal spoedig onder de kinderen der menschen voortkomen.

Daarom, o gij allen die u in den dienst van God begeeft, ziet dat gij Hem met geheel uw hart, macht verstand en sterkte dient, opdat gij ten laatsten dage onberispelijk voor God moogt staan;

Daarom, indien gij verlangens hebt God te dienen, zoo zijt gij tot het werk geroepen.

Want ziet, het veld is reeds wit tot den oogst, en ziet, hij die met zijne macht zijn sikkels zwaait, dezelve vergadert voorraad in opdat hij niet omkome, doch brengt zijner ziele zaligheid;

En geloof, hoop, liefdadigheid en liefde, met een eenvoudig oog tot de heerlijkheid Gods, maakt hem voor het werk geschikt.

Herinner u van geloof, deugd, kennis, matigheid, geduld, broederlijke vriendelijkheid, godzaligheid, liefde, ootmoedigheid, naarstigheid.

Vraagt en gij zult ontvangen, klopt en u zal opengedaan worden.”

Van den dag af, dat ik te Grantsville nederknield en tot den Heere bad om mij Zijnen Geest te geven, heb ik zeer veel vreugde en blijdschap gehad in het prediken van dit Evangelie. Met vreugde zie

ik terug op de twee jaren, die ik als jongeling heb doorgebracht als president der Tooele Stake van Zion. Het was voor mij een groote financieele opoffering. Als jongeling was ik in deze stad zeer voorspoedig geweest en verdiende veel geld. Omdat ik zooveel van mijn tijd in Tooele county moest doorbrengen, verminderde mijn inkomen meer dan 50 percent per jaar; doch ik had inderdaad vreugde en vrede en blijdschap in mijn arbeid.

Na twee jaren aldaar werkzaam geweest te zijn, was het mijn lot hier terug te komen als een van de algemeene autoriteiten der Kerk, en als zoodanig ben ik 36 jaren werkzaam geweest. Ik heb van Canada tot Mexico gereisd, in alle Stakes van Zion.

(Slot volgt.)

Terug tot het geloof.

Vertaald door NELLIE VERMAAT.

(Vervolg en slot van blz. 191.)

En nu gebeurde er iets, waardoor het maar weinig scheelde, of Dr. Moreton had het licht zijner oogen verloren. Hij reed voorbij een huis waarvan de metalen gevel hersteld werd. In een noodlottig oogenblik stopte hij in de nabijheid van een man, die een stuk staal bewerkte. Een snipper ervan trof zijn oog, drong in den ooghoek door en zette zich achter in het netvlies vast. Dr. Moreton ging direct naar zijn werkkamer en besteedde er de meeste zorg aan. Er was geen andere dokter in de stad en in den geheelen omtrek geen een oogspecialist. Zijn spiegel liet hem slechts een leelijk, driehoekig gat zien, zoodat hij veronderstelde dat het staal hem getroffen had en er weer uit was gevallen. Hij wuschte het oog uit en legde zorgvuldig een verband aan. Den volgenden dag stelde hij een ander onderzoek in. De wond scheen mooi te genezen, maar de pijn nam niet af. Gedurende twee dagen stapte hij zijn vertrek op en neer, geen acht slaande op licht of duisternis. Zijn vrouw kon hem niet troosten. De kinderen schreiden en gingen weg, behalve Afton. Zij kon uren achtereen bij hem blijven, zijn hand vasthoudende en met hem op en neer stappende. Zij sprak nauwelijks behalve om te vragen: „Zal ik U iets verfrisschends brengen, papa, of een gebakje of wat fruit?”

Eens zei ze schuchter: „We hebben voor U gebeden pa, we bidden altijd voor U.” „Ja lieveling ik weet het,” antwoordde hij.

Op den derden dag bemerkte Alice, dat hij dikwijls met zijn hand over het andere oog streek en toen ze er hem naar vroeg gaf hij toe, dat het hem veel pijn deed.

's Middags legde hij een verband aan dat beide oogten bedekte.

Nu leidde Afton hem de kamer op en neer en liefkoosde hem, als hij vermoeid van het loopen, ging zitten; dan voelde hij hoe ontzettend de hulpeloosheid was die komen zou en kreunde zacht en vond geen troost.

Zijn vrouw leed evenals hij. Het scheen haar, dat, nu hij het Hemelsche licht geheel en al buitengesloten had, de aardsche zonneshijn ook weggenomen zou worden. Ze bad ernstig, standvastig, of Gods goedheid hen wilde sparen voor zoo'n vreeselijken ramp.

„Als het vreemde voorwerp, dat het oog binnendrong, verdwenen was, zou de wond genezen en de pijn wegggaan”, redeneerde Dr. Moreton. Het voorwerp moet er dus nog in zijn. De werkman bewerkte staal, zoodat de splinter, die het onheil veroorzaakte, hoogstwaarschijnlijk staal moet zijn. Als dat waar is, zal het er door een sterke magneet uitgetrokken moeten worden.

Hij liet een persoon roepen, om met hem mede te gaan naar den oogarts. Onderweg besprak hij met den zakenman het vreeselijk idee dat in zijn gedachten was, om altijd in het duister te leven, dat hij misschien vrouw en kinderen voor het laatst had aanschouwd, dat zijn dochtertje hem had geleid en hem in 't vervolg altijd zou moeten leiden.

De oogspecialist stelde een nauwkeurig onderzoek in en was zeer verwonderd. Toen ontvouwde Dr. Moreton zijn theorie. De magneet werd gebracht. Zoodra deze in de nabijheid van de schram in den oogappel kwam, was er een stoot tegen den buitenkant, alsof er van binnen uit tegen het oog werd geduwd en de oogappel zwol merkbaar op.

De half genezen opening was te smal om het stuk er uit te halen. Met een zeer nauwkeurig instrument werd de opening verbreed en de magneet weer aangewend. Nu kwam het door de opening en kleefde aan den magneet. Het oog herstelde spoedig. Dr. Moreton zeide pocherig, dat de proef wel waard was er voor geleden te hebben. Alice daarentegen, dankte God en erkende het als een inspiratie.

Het is onbegrijpelijk waarom sommige menschen zoo standvastig zijn in het niet willen erkennen van de Hemelsche invloeden die hen omgeven. Zoo was het gesteld met Dr. Moreton. Eens had hij zijn getuigenis van het evangelie verworpen en nu was het heel moeilijk voor hem, zijn trots op zijde te zetten en een macht te erkennen, die grooter was dan zijn eerzucht. Maar er kwam een tijd dat de smeekingen van zijn geloovige vrouw niet langer onverhoord bleven, een tijd dat zijn hooghartigheid gebroken zou worden. Omdat hij zich zoo had verzet tegen de leeringen zijner jeugd, was het noodig dat de bestraffende hand hem zwaar moest drukken, om hem tot inkeer te brengen.

De andere kinderen waren naar een schoolfeestje gegaan. Dr. Moreton, zijn vrouw en zuster, waren naar den schouwburg. Afton was thuis met de kleintjes van haar tante.

Opeens bedacht het meisje dat ze wél poffertjes konden bakken.

Om de kachel wat harder te laten branden, nam ze de oliekan en goot wat van de inhoud op de smeulende kolen. In een oogenblik vatte de kan vlam. Ze hield haar vast om haar naar buiten te brengen, maar wierp haar in een hoek bij het keukenraam neer. In een omme-zien ontstond er brand die zich spoedig door het geheele huis verspreidde. Oogenblikkelijk had het kind met een wonderlijke tegenwoordigheid van geest het vuur in haar kleeren gebluscht, door zich over den grond te rollen. Het huis stond vol rook en de vlammen sloegen uit de keuken. De ontzettende waarheid begrijpende, ontzag zij niets om de kleintjes er uit te halen en op een veilige plaats te brengen.

Toen zakte ze ineen en wist niets meer totdat zij de zachte stem harer moeder hoorde bidden, of Onze Hemelsche Vader haar leven wilde sparen. Ze hadden haar naar een huisje gebracht tegenover de straat, waar een oud vrouwtje woonde met haar poes en kuikentjes. Daar hadden ze haar kleeren uitgedaan en de vreeselijke brandwonden, die haar borst, nek en rechterarm bedekten, verbonden.

Ze hadden urenlang zitten wachten, of ze tot bewustzijn zou komen, terwijl de vlammen hun prachtig huis verteerden en slechts een hoop rookend puin overlieten.

Toen Afton haar oogen opende, wendde de vader zijn betraand gelaat af en snikte luid van vreugde.

Maar de dagen werden weken en de weken maanden en nog lag het meisje op het ziekbed. De wonden heelden langzaam, er groeide wild vleesch in en haar krachtige natuur scheen te veel geleden te hebben om weer geheel de oude te worden. En nu ontdekte de vader dat er nog een hartkwaal bij kwam. Hij durfde deze ontdekking niet aan zijn vrouw mede te deelen, er zelf haast niet aan denken. Het was zoo ontzettend, zoo hopeloos. In zijn droefheid was het alsof er nog nooit zoo'n kind geleefd had als zij die nu weggenomen zou worden, dat niets op aarde eenige waarde meer zou hebben om voor te streven, als haar onschuld en liefde weg waren.

Terwijl hij met een gebogen hoofd hierover zat te peinzen, werd een doorschijnend kinderhandje op den zijne gelegd en een zwak stemmetje stamelde:

„U kunt me niet beter maken, hé Pa?”

„Ik zal het probeeren lieveling, maar —”

„Maar U kunt het niet Paatje, ik weet het, U heeft het immers al zoo lang geprobeerd en ik ben nog niet beter.”

„Niet veel, lieveling. Wat wil je dat papa doen zal?”

„Lieve Paatje, kan U het Onze Vader niet vragen? Mama heeft het Hem gevraagd en Joey en Francis, maar — als ze het allemaal willen vragen — ik bedoel tezamen knielen hier bij mijn bed.”

„Ja kindje, wat dan?”

„Dan zou Onze Hemelsche Vader zeker weten dat u allemaal mij wenscht te behouden.”

Ze slaakte een diepe zucht en wendde het hoofdje af.

De man zat een poosje bewegingloos, zijn trots strijdende tegen verootmoediging, blinde rede trachtte het opkomend sprankje geloof te overwinnen. Eindelijk stond hij op en ging naar zijn slaapkamer. Gedurende een uur zat hij daar, terwijl twijfel en geloof streden om den oppermacht.

Nu hoorde hij weer het zacht gekreun van zijn dierbaar kind, wierp zich op zijn knieën en begon God aan te roepen. Het geloof had gezegevierd. Zijn gebed was oprecht en ernstig. Toen hij opstond en naar zijn vrouw ging, was het met nieuwe hoop en kalme tevredenheid.

„Alice”, zeide hij, „er is geen hoop meer voor Afton dan in Godes macht. Ze heeft gevraagd of we allen bij haar bed willen knielen en bidden. Wil je de kinderen vragen?”

Zijn vrouw gaf geen uiterlijk teeken van verrassing of vreugde, maar haar ziel was gelukkiger als zij geweest was, sinds Afton's geboorte.

„Amen,” herhaalde de kleine lijdere, toen ze opstonden na het gebed en een oogenblik later sliep ze rustig in.

Na een paar dagen zat de kleine rechtop in bed, gesteund door kussens, De brandwonden genazen mooi en er was geen teeken van een hartziekte.

„Onze Hemelsche Vader is de beste dokter, nietwaar Paatje?”

„Ja lieveling, Hij is een wonderdokter, Hij heeft jouw hartje genezen, mama's hart gelukkig gemaakt en je oude stugge vader een nieuw gegeven.”

„Hij kan alles met onze harten doen, nietwaar?” zei de kleine lachend.

En Dr. Moreton, de groote moeite die zijn bekeering had gekost, bedenkende, antwoordde:

„Ja alles, lieveling.”

Toen nam hij de groote bijbel en samen lazen zij de geschiedenis van het dochttertje van Jairus.

„Laten wij bidden,” zei hij tot zijn vrouw, voor zij zich ter ruste zouden begeven. „Ik zie mijn dwaling en erken het. De dwaas heeft in zijn hart gezegd „er is geen God.”

DE STER

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
J. J. VAN LANGEVELD.

Verslag van de Arnhemsche Conferentie.

De Conferentie, welke naar behooren was aangekondigd geworden, werd gehouden op Zondag 25 Mei en werd voorafgegaan door een vergadering der zendelingen, een dag tevoren, waar alle zendelingen, die in Nederland werkzaam zijn, aanwezig waren, alsmede Apostel Geo. F. Richards, president der Europeesche Zending. Door allen werd getuigd van de ondervindingen in betrekking tot hun werk en de zegeningen daardoor verkregen. Pres. Richards gaf vele goede raadgevingen en diende, tot aller tevredenheid, van advies op de hem gestelde vragen.

Om 10 uur Zondagsmorgens ving de eerste vergadering, die in het gebouw aan de Walstraat gehouden werd, aan. Gezongen werd „Komt, Heil'gen, komt,” en gebeden door Broeder Wilhelm Gregoor, waarna weer gezongen werd „Er is schoonheid in het rond.” De leider, Conferentie-President Rulon J. Sperry, sprak een hartelijk woord van welkom, waarna Ouderling Mahonri A. Josephson, president der Amsterdamsche conferentie, het woord verkreeg. Hij besprak in hoofdzaak de noodzakelijkheid van den doop, bediend aan verantwoordelijke wezens en stelde in het licht hoe de kinderdoop een instelling van menschen is en een gruwel in Gods oogen.

Ouderling Willem Woltjer van Groningen sprak over de herstelling van het Evangelie. Eeuwenlang werd door de menschen gedwaald, maar Gode zij dank ontstak de Heere licht in de duisternis van valsche leerstellingen en inzettingen. Eenvoudige mannen worden geroepen om Gods dienstknechten te zijn Wij komen niet om te misleiden, maar om de rechtvaardigen te zoeken.

Ouderling Alvin J. Teuscher van Groningen gaf getuigenis, dat de woorden, alreeds gesproken, waarachtig waren. God sprak van den hemel en macht en autoriteit werden wederom hersteld. Door spreker werden eenige voorbeelden uit de schrift aangehaald, waarna hij besloot met zijn hoorders aan te moedigen den Heere te leeren kennen.

Ouderling Jac. J. van Langeveld, van Rotterdam, sprak over de duisternis waarin de Christenwereld eeuwenlang verkeerd had, tot opeens, als een donderslag bij helderen hemel, de mare weerklonk: „God heeft van den hemel gesproken.” De profeet Joseph Smith, toen een knaap, had openbaring van God ontvangen en dit had tot gevolg dat op 6 April 1830 de Kerk van Christus weder werd gesticht.

Ouderling Herbert E. Williams, President der Groningsche conferentie, zeide, dat het Evangelie, door ons gepredikt, niet iets nieuws was, maar dat het was ingesteld eer de wereld was en het ook door Jezus verkondigd was geworden. Deze Jezus heeft Zijn leven opgeofferd voor de waarheid, doch Hij nam Zijn lichaam weder op en zal straks in dat zelfde lichaam weder komen.

Apostel Geo. F. Richards sloot de rij der sprekers. Hij sprak in de Engelsche taal, doch werd vertolkt door Zendings-President John A. Butterworth. Hij begon zijn blijdschap uit te drukken voor het voorrecht deze conferentie bij te kunnen wonen en de leden te ontmoeten. Waar Heiligen samenkomen, wordt de Geest des Heeren openbaar. 't Is goed om daar te zijn, waar de beginselen der zaligheid verkondigd worden. Onze zaligheid is echter alle dagen in gevaar vanwege de verzoekingën, die ons omringen. Daarom moeten wij op onze hoede en steeds biddende zijn, want zoodra wij verzuimen ons door het gebed in verbinding te stellen met den Heere en Zijne geboden beginnen te veronachtzamen, stellen wij den tegenstander in staat macht over ons te krijgen. Zoo wij echter getrouw zijn en Satan bestrijden met alle macht die in ons is, laat hij ons ten slotte alleen en wordt het veel gemakkelijker om het goede te doen.

De Heilige Schrift is voor ons bewaard geworden, opdat wij de lessen, daarin gegeven, tot ons eigen welzijn zouden aanwenden. Ik wil uwe aandacht vestigen op een feit, betrekking hebbende op Israel. Als dieren werden de Israëlieten in Egypte behandeld. Zij werden goed gevoed, doch het was alleen met het oogmerk, dat zij meer en zwaarder zouden kunnen arbeiden, ten gerieve van hunne onderdrukkers. Toen de maat vol was, verwekte de Heere een Mozes en zond hem tot Farao met het bevel de kinderen Israëls te laten trekken. Hij verrichtte verschillende wonderen, met het doel om Farao en het Egyptische volk te overtuigen, dat het het verlangen van God was. Maar ook hier begon onmiddellijk de tegenstander zijn werk en ook hij deed wonderen, waardoor de Egyptenaren halsstarrig werden en weigerden om Israël vrij uit te laten gaan. Nadat echter de engel des verderfs alle eerstgeborenen onder de Egyptenaren gedood had, stemden zij eindelijk toe, maar ook toen nog, nadat de Israëlieten waren uitgetrokken, kregen zij berouw en togen op weg om hen te achterhalen. Wij weten hoe de Israëlieten droogvoets door de Roode Zee trokken en de Egyptenaren allen onder het water bedolven werden. Toch, niettegenstaande al deze teekenen, en hoewel het manna van den hemel regende en de steenrots drinkwater verschafte, murmureerde het volk en toen Mozes veertig dagen lang op den berg bleef, werd het volk afvallig en richtte het gouden kalf op, aanbaden het en maakte de heftigste verwijten dat men hen niet bij de vleeschpotten in Egypte gelaten had. Op deze wijze maakten zij zich onwaardig om

hel beloofde land binnen te treden en bleven in de woestijn rondwalen.

In dit verhaal ligt ook voor ons eene goede les opgesloten. Ook wij waren ballingen op geestelijk gebied en werden op wonderlijke wijze verlost. Indien dit niet het geval ware geweest zouden wij nog in de wereld zijn, zonder eene kennis der waarheid ontvangen te hebben. Mijn ondervinding heeft mij geleerd, dat vele van de Heiligen, die naar Zion gaan, van den goeden weg afwijken en somtijds een verlangen hebben om weer tot hunne vroegeren toestand terug te keeren. Doch laten zij zich spiegelen aan Israëel, en het kan voor hen als een zegen beschouwd worden, dat een Oceaan en een wildernis hen belet hun voornemen ten uitvoer te brengen.

Laat ons getrouw zijn en dan zullen wij ontkomen aan de ballingschap der zonde. Waarom zouden wij afvallig worden en onze zaligheid daardoor verbeuren? Geef geen gehoor aan de leugenachtige voorstellingen van den tegenpartijder; moge de Heere U daartoe zegenen, is mijn gebed in den naam van den Heere Jezus Christus, onze Verlosser en Zaligmaker, Amen.

Tot slotzang werd gezongen „Strijdt voor het recht,” waarna met dankzegging geëindigd werd door Ouderling N. Leslie Andrus.

's Middags om halfdrie werd wederom in hetzelfde gebouw vergaderd. „Luister en Glorie!” was de openingszang en gebeden werd door Ouderling Jac. J. van Langeveld. Vervolgens zong men „O, vast als een rotsteen,” waarna door zendings-President John A. Butterworth de autoriteiten der Kerk werden voorgesteld, die door de aanwezigen door algemeen handopsteken in hunne onderscheidene roepingen werden erkend.

Ouderling N. Leslie Andrus van Utrecht was de eerste spreker. Hij sprak over het Boek van Mormon, hoe het ontstaan was en hoe de aloude bewoners van Amerika de andere schapen waren, waarvan Jezus in Jeruzalem gesproken had.

Ouderling Benjamin F. Seely van Arnhem dankte leden en vrienden voor de liefde, welke hij van hen ondervonden had tijdens zijn verblijf in het Ziekenhuis. Hij zeide dat de zendelingen werden uitgezonden om het Evangelie te prediken, in hoofdzaak aan hen die geen leden der Kerk zijn.

Ouderling Jacobus Berghuis van Groningen drukte zijn blijdschap uit over het feit, dat hij in deze conferentie de Geest des Heeren in zoo ruime mate heeft kunnen gevoelen. Hij gevoelde gelukkig geroepen te zijn om de beginselen van het Evangelie te prediken. De tijd is gekomen, dat de steen, zonder handen uit de bergen gehouwen, voortrolt.

Ouderling Jan J. Roothoff van Amsterdam achtte de boodschap van het Mormonisme van groote waarde. Waar ik mijne getuigenis

kan geven, acht ik de plaats heilig. Ik weet, aldus spr., dat Jezus ons tot voorbeeld was in het gehoorzamen van de verordeningen van het Evangelie. Zoo ook werd de doop door Hem ondergaan en daarom prediken wij dienzelfden doop.

Ouderling Francis O. Jones, President der Utrechtsche vertakking, besprak de afval, hoe de wetten van God veranderd zijn en hoe de waarheid verbrokkeld is geworden. De beginselen, in deze dagen wederom van den hemel geopenbaard, werden algemeen verworpen, maar toch ziet men nu in verschillende kerken vele van onze beginselen overnemen.

Conferentie-President Rulon J. Sperry gaf getuigenis. Er is maar één naam, waardoor wij kunnen zalig worden. Maar dan moeten wij ook de geboden onderhouden, in het Evangelie gegeven, anders worden wij afvallig. Laat ons daarom steeds biddende zijn, want dit is eene eerste vereischte om staande te kunnen blijven.

Apostel Geo. F. Richards was de laatste spreker. Daar ik de Hollandsche taal niet machtig ben, weet ik niet wat door de vorige sprekers gezeegd is geworden en heb alzoo geene aanwijzingen voor hetgeen ik tot u zeggen zal. Het Evangelie geeft echter stof genoeg tot spreken en ik hoop dat de Geest des Heeren ook mij zal leiden.

God schiep de werelden niet uit niets. Hoewel verkondigd wordt dat uit niets alles geschapen werd, is dit even onredelijk als onschriftuurlijk. God schiep niet alleen de werelden uit de elementen, die aanwezig waren, maar Hij ontwierp eveneens de wetten, waardoor deze werelden beheerscht worden. Indien zij ook maar eenigszins uit hunne aangewezen banen zouden afwijken, zou er groote verwarring ontstaan. Zij gehoorzamen echter de hun gestelde wetten.

De mensch evenwel is van veel grooter waarde in de oogen van God dan de zoo juist genoemde scheppingen. Ook hem zijn wetten gegeven en wanneer hij die gehoorzaamt, zal hij zijn medemensch leeren liefhebben. En niet alleen dat dit laatste het geval zal zijn, maar ook zal hij geliefd worden en wel in de grootste mate door den Schepper zelf. Wanneer wij voldoen aan de wetten, ons gesteld, zal God ook de hoogere wetten in practijk brengen, wanneer dit voor ons welzijn nuttig en noodig is. Door dit beginsel liet Elia vuur van den hemel nederdalen om zijn offer te ontsteken, werden de muilen der leeuwen gestopt toen Daniël in de kuil werd geworpen en werd zelfs geen haar gezegd van Sadrach, Mesach en Abednego, toen zij in de vurige oven werden geworpen. De Heere beheerscht de elementen en dit beginsel zal ook in de opstanding van kracht bevonden worden. De elementen, in zooverre noodig, zullen worden opgeroepen en de dooden zullen uit de graven verrijzen.

God schiep den mensch met een vrijen wil. Hij kan de wetten gehoorzamen of overtreden. Het Evangelie is een stelsel van volmaakte wetten, want het werd door God ontworpen en Hij is volmaakt. Aan

die wetten zijn bij gehoorzaamheid zegeningen verbonden, terwijl bij tegenovergestelde handeling ook tegenovergestelde gevolgen zullen ontstaan. Laten wij daarom streven om gehoorzaam te zijn, evenals de elementen dit doen, opdat wij aan het doel onzer schepping kunnen beantwoorden en de Schepper met welgevallen op ons kan nederzien. Moge de Heere ons daarin helpen, is mijn gebed in Jezus naam, Amen.

Geëindigd werd met het zingen van „d'Aarde met haar bloemenpracht", en met gebed door Broeder Willem Kwant.

De avond-vergadering begon om 7 uur en werd gehouden in het Loge-gebouw aan de Rijnstraat. Zooals in de beide voorgaande samenkomsten kon ook hier de opkomst talrijk genoemd worden en werd door den leider zijn blijdschap hierover te kennen gegeven.

Geopend werd met het zingen van „Wij danken U, Heer, voor profeten," een zegen werd gevraagd door Ouderling Willem Woltjer en daarna weer gezongen „O, zeg wat is waarheid?"

Zendings-President John A. Butterworth was de eerste spreker. Menigmaal, zeide spr. heb ik gewenscht, dat ik een der kinderen had mogen zijn, die door Jezus gezegend zijn geworden. Hij had de macht en het recht er toe. Het was ook een voorrecht om de apostelen vanouds te mogen hooren en te weten dat zij autoriteit hadden om in Gods naam te handelen. Wij gelooven dat Joseph Smith volmacht van den hemel ontving, dat aan hem door Johannes de Dooper en door de Apostelen het Priesterschap werd hersteld en dat hij autoriteit ontving om anderen te verordineeren. President Geo. F. Richards, hier tegenwoordig, is eveneens een Apostel, van God verordineerd en geroepen als de profeten vanouds. Die hem ontvangen, ontvangen God's dienstknecht en die hem verwerpen, verwerpen eene van God gezondene.

Apostel Geo. F. Richards verkreeg daarna, als laatste spreker in deze Conferentie, het woord. Als ik spreek over het Evangelie, dan is het 't Evangelie, zooals het hersteld is in deze dagen, dat ik bedoel. Het is omdat er zoovele Evangelieën zijn, dat ik spreek over het Evangelie van Jezus Christus. Het is het oude, zeer oude Evangelie. Jezus werd geslacht van voor de grondlegging der wereld. Toen Adam offerde en de engel hem vroeg waarom hij dit deed, antwoordde de eerste dat hij dit niet wist, maar dat de Heere het hem geboden had. Toen zeide de engel: „Het is eene gelijkenis van de offerande van den Eeniggeborene des Vaders, welke vol van genade en waarheid is." (P. v. G. W. blz. 20.)

De val van Adam en Eva was voorzien. Christus werd gekozen als Zaligmaker van het menschedom, nog vóór de mensch geschapen was en toen wij als geesten in God's tegenwoordigheid waren. Maar het doel der keuze bepaalde zich niet alleen bij de verlossing van de gevolgen van Adam's overtreding, maar strekte ook als middel tot verzoening voor persoonlijke zonden.

Het Evangelie, zooals al reeds gezegd, was bekend aan Adam. Ook Henoch, Abraham, Isaac en Jacob waren er deelgenooten van. Zij allen kenden de beginselen er van en waren gewillig zich daaraan te onderwerpen.

Datzelfde Evangelie is weder hersteld in deze dagen. Ik wil even uw aandacht vestigen op de Openbaringen van Johannes en wel het 14de hoofdstuk, vers 6, waarin hij zegt: „En ik zag eenen anderen Engel, vliegende in het midden des hemels, en hij had het eeuwige Evangelie, om te verkondigen aan degenen die op de aarde wonen.” Bij zorgvuldige overdenking zal opgemerkt worden dat dit visioen betrekking heeft op gebeurtenissen, welke in de laatste dagen zouden voorkomen. Welnu, mijné vrienden, deze Engel is verschenen. In het jaar 1827 werd door dezen Engel aan de Profeet Joseph Smith toestemming verleend om de gouden platen, welke veertien eeuwen lang in de heuvel Cumorah verborgen hadden gelegen, in zijn bezit te nemen, alsmede de zich daarbij bevindende Urim en Thummim. Deze gouden platen bevatten de geschiedenis van een eens machtig volk, dat geleefd heeft op het westelijk halfroond, en Joseph Smith werd opgedragen de geschiedenis, op deze platen gegraveerd, te vertalen, waartoe de Geest van God hem inspireerde. Het Boek van Mormon, zooals het genoemd wordt, is nu in bijna alle talen verschenen en bevat, evenals de Heilige Bijbel, het eeuwig Evangelie. Daarmede is de profetie van Johannes vervuld geworden.

Het Boek van Mormon sluit zich bij den Bijbel aan en is zelfs middel om sommige onverklaarbare dingen in den Bijbel op te helderen. Jezus zeide: „Ik heb nog andere schapen, die van deze stal niet zijn; deze moet Ik ook toebrengen; en zij zullen Mijne stem hooren en het zal worden ééne kudde en één herder.” Het Boek van Mormon verklaart dat de Nephieten die andere schapen waren. Het vermeld ook, hoe Christus na Zijne opstanding onder de Nephieten verscheen en er ook daar Zijne Kerk oprichtte. In het jaar 400 waren de platen verborgen geworden en eerst nu te voorschijn gebracht. Dit ging gepaard met de herstelling van het Evangelie, wat een noodzakelijk gevolg was van de afval, welke een algemeen kenmerk der menschen was geworden.

Het Evangelie, zooals hersteld in deze dagen, roept opnieuw alle menschen tot bekeering. Door bekeering moet de mensch zich voorbereiden voor den doop, met een vast besluit om niet tot de zonde weder te keeren. Hij moet bekwaam zijn om de verordening te kunnen begrijpen, dus moet tot de kennis des onderscheids gekomen zijn. Kleine kinderen bezitten dit vermogen niet en hebben dus de doop ook niet vannooide. De doop, aan kleine kinderen bediend, is een gruwel in Gods oog. Ook is besprenkeling niet uit God, want „die van elders inklimt, die is een dief en moordenaar.” In Christus'

tijd werd nooit door besprenkeling gedoopt en Jezus zelf ging in de Jordaan om gedoopt te worden en na den doop door water volgde de doop door den Geest.

God heeft altijd mannen verwekt om leiders te zijn. Zoo verkoos Hij Abraham, Mozes, Johannes de Dooper e.a. Zij waren voorbestemd om God's plannen te helpen uitvoeren. Zoo was ook Joseph Smith vóórbestemd en verkozen om voort te komen in de laatste dagen om de voorlooper of wegbereider te zijn voor de tweede komst van Christus, onze Verlosser en Zaligmaker. Hij richtte op Goddelijk bevel de Kerk van Christus wederom op, die nimmermeer van de aarde zal worden weggenomen.

Ik wil mijne getuigenis bij u laten dat deze dingen waarachtig zijn. Wij verzoeken u alleen dit te willen onderzoeken en smeeken daarvoor Gods zegen af, in Jezus naam, Amen.

Nog een woord van dank werd gesproken door President Sperry tot allen die hunne medewerking verleend hadden en zoo bereidwillig waren geweest zendelingen en leden onderdak en voedsel te verschaffen, waarna tot slot gezongen werd: „O, Heer, wij brengen nu,” en vervolgens met dankgebed geëindigd door Broeder Johannes Rodrigo.

Wat ik las . . . ?

In jou oogen, lief kindje, dáár las ik
Een wonderbaar verhaal
Van leven vóór dit leven,
Van Godes zegenpraal!

Van Eng'len, die daar juichten,
Dat immer schoone lied:
„Eere zij God in den hooge!
De aarde Zijn Rijks-Gebied!”

In je oogen — dáár waren de Liefde
En de Hope tezamen vereend! . . .
En 't Geloof in die Liefde, rein kindje,
Was als 't kostbaarst edelgesteent.

Ik heb ééns in je oogen gelezen . . .
En 'k las daar een verre zoo schoon,
Als er géén ander kan wezen,
Want . . . 't spreidde den Hemel ten toon!
CATH. RODRIGO-GROENEWEG.

Conferentie-Aankondiging.

De eerstvolgende halfjaarlijksche Rotterdamsche Conferentie zal gehouden worden op Zondag 29 Juni a.s. Drie samenkomsten zullen plaats hebben en wel 's morgens om 10 en 's middags om 2 uur in het gebouw „Excelsior,” St. Janstraat 15a, en 's avonds om 7 uur in de groote zaal van het Nutsgebouw, Oppert 81.

Zaterdag, daaraan voorafgaande, zal eene vergadering worden gehouden in Excelsior, uitsluitend voor het Priesterschap en ambtenaren en ambtenaressen in de verschillende organisaties der Kerk.

Zoowel leden als niet-leden zijn vriendelijk uitgenoodigd deze Conferentie bij te wonen.

Uit ons eigen Zendingsveld.

Op Zaterdag 24 Mei waren onze harten wederom verblijd en wel over het feit, dat Ouderlingen Willem Woltjer en Jacobus Berghuis, beiden van Groningen, door Apostel George F. Richards werden terzijde gezet als Zendingen in de Nederlandsche Zending en aangewezen werden om in de Arnheemsche Conferentie hunne werkzaamheden aan te vangē.

Op de daaraan voorafgaande Dinsdag werd door de leden te Groningen een schoon afscheidsfeest georganiseerd. Wij begroeten hen met vreugde, want zij zullen nieuwe kracht aan ons werk kunnen toevoegen.

Op Dinsdagavond 10 Juni werden te Rotterdam de volgende zusters geroepen en terzijde gezet, om als Locale Zendingen hun tijd, die zij voor hunne dagelijksche plichten niet vannoode hebben, toe te wijden aan de verspreiding van het Evangelie: Geertruida M. van Campenhout, Evertje ten Hoeve, Maria H. van Smaalen, Cornelia L. Wetter, Dina A. van der Maarl, Gieltje van Zanten, Cornelia J. W. de Waal, Neeltje de Man, Hilligje van Langeveld, Helena W. M. Westerveld, Piaternella J. Pijl en Gerritdina H. ten Hoeve.

President Geo. F. Richards en echtgenoot hebben Nederland weder verlaten. Zaterdag 31 Mei keerden zij wederom naar Liverpool terug, na tevergeefs getracht te hebben toestemming te verkrijgen ook andere zendingsvelden in Europa te bezoeken. Vol lof waren zij over de godsdienstzin van het Hollandsche volk, over zijn werkracht op maatschappelijk gebied en over de schoonheid van het land, welke alleen verkregen is kunnen worden, zooals zij zeiden, door de noeste vlijt der inwoners. Met dankbare harten, voor de liefde welke zij hier hebben mogen ondervinden en met een bede voor het welzijn van de Nederlandsche Zending, verlieten zij de Hollandsche kusten.

INHOUD.

De Geest des Heeren is met Zijne Dienst- knechten Blz. 193	sche Conferentie Blz. 201
Terug tot het geloof „ 197	Wat ik las ? „ 207
Verslag van de Arnhem-	Conferentie-aankondiging „ 207
	Uit ons eigen Zendings- veld „ 208

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7. Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.
Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—
Afzonderlijke nummers 15 cent.